

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra SANCT HANSAFTEN-SPIL

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 221. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633870441168/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

*En Vandringsmand triner op paa en gammel
Gravhøi, der staaer ved Veien, og siger som
Prologus:*

Velkommen! i den røde Morgenstund,
Enhver som tidlig nu har samlet sig,
For snart med ufortrødne, raske Fied
At følge os fra Byens dorske Taage
Til Skoven hist, som grøn og sval sig hvælver.
Her seer I Vejen! Fra den lille Høi
Kan I den næsten ganske overskue.
Fra lumre Gader, hen igiennem Marken,
Hvor Græsset bølgel i den friske Luft,
Vi ile jublende, med lette Skridt,
Igiennem Veiens Støv og Solens Straaler,
For destolænger at opholde os
I Skovens gamle, svale Bøgelunde.
I seer en Sværm af Gamle og af Unge,
Af Overgivne og Alvorlige,
Af Fattige og Rige sammenblandet;
Den muntre Teltecirkel stolt omringet
Af Vaarens høie, lysegrønne Telte,
Hvor taus Naturen straalder i sin Glands.
Saa lad det Eder heller ei fortryde

At lytte til et sammenblandet Chor.
Hvor Overgivenhed og Skiemt og Glæde
Afvexler med en dybere Natur.
Jeg er en gammel Gubbe. Digteren
Har bedet mig at træde frem og tale.
Han troer mit Sølvhaar og min svage Stemme
Kan mildne Eders Hierter, aabne dem
Og stemme Eder for det lette Spil,
Som flygtig Phantasie har sammenføiet.
Betragter denne skønne Foraarsmorgen!
Naturen taler varmere end jeg.
Seel hisset nærmer sig en Spillemand.
Omringet af de blomsterklædte Sletter
Vil jeg ved Strengens simple, svage Klang
Paa Høien synge jer en Morgensang!

Du skønne Blaael
Du hvælver saa huldt om de grønne Straae,
Med Dugperlerne paa,
Hvor Lærkerne slaae,
Hvor Bølgerne gaee,
Hvor de spraglede Kornblomster venligt staael

Du lave Høil
Din Hvælving fierner fra Lys og Støil.
Din Urne staaer
Fra Oldtids Aar,
Af Aske fuld
I det dybe Muld.
Ubevægelig den staaer,
Til eengang den store Klokke slaaser.

O lyse Glands!
Naturens funklende Straaledands!